

PETRŐCZI ÉVA

Prológus – egy ősbemutatóhoz

„A prófétánk dadog. Akinek fontos a szó, annak nehéz is.”
(Eötvös Péter — Esterházy Péter: Halleluja — Oratorium balbulum)

Balbulus Notker —
ezerkilencszázkilencven tavaszán
ott álltam Sankt Gallenben
naív portréd előtt.
Virágok, napfény mindenütt,
szép, steril svájci délelőtt.

És fáj már akkor is a sorsod,
a minden szóért megvívott küzdelem.
Egy apró, jótékony kavics
sem segített meg-megbicsakló,
szegény nyelveden.

De igaz szavak voltak legalább.
Papírhajóid nem mű-vízesések hátán
úszkáltak, hanem néhány tiszta,
keskeny vers-csermelyen.
Harminckilenc esztendő voltam akkor,
te párszáz — de mindketten tudatlanok.
Nem látta egyikünk sem,
hogy jönnek már az anti-dadogók,
a zsíros szájú, jóllakott dalnokok,
a mindig szóra-készek,
a beszéd balkezes iparosai.

A szájukat, Uram,
már befoghatná
végre valaki.

Ha verset olvasok,
a szívem gyakran ökölbe szorul,
és megkérdem magamtól:
tud-e, fog-e bárki még
dadogni itt,
Istennek tetszőn,
Notker Balbulus-ul?